

עין משפט
ור מצוה

מו:

השותפין פרק חמישי נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

16 סוף למגילת לבלע
נע"ה, 17 סוף למגילת לבלע

הגהות הב"ח

16 ב"ח מחלוקת בשיש בו כרי
נה: 17 רש"י ד"ה אכל
בבב"ר וכו' משמע נמי
מחלוקת ד"ה וכו' וכו'
לדעת ל"ה:

פירוש הרא"ש

מחלוקת שיש בה ברי
החוקק, ד' אמות לכל א'
כיון דלפטר מחלוקת לא
בשנת אגריה: מחלוקת
בשנת אגריה ברי החוקק
דכיון דלא אפשר לחלק
אית ליה לראשי דמסכתין
אגריה: אפ"ה מחלוקת לא
וירבית, שמחלוקת כ'
השכר ביתא: אפי' בבב"ר
א"א, אם יש למשכר פחות
משלש בשכר לא חלק
תפיסת ד' וי"ג אכל
בבב"ר לא וי"ג אם שיר
המשכר לעמו שיש לו
כה ליכא בבית המרחץ
בבב"ר ש' יולד במרחץ
בבב"ר כג' וי"ג דף
עד, על הכינים של יולד
משקטקט בכסוף ונגד זה
מחלוקת קטנה דבית הכז
לא מקרי בהם תפיסת ד':
רשב"א בבב"א, השוכר
נתון גם מה של המרחץ
ובית הכז דהיי שפירות
כרי' כדאמר בספר הדד
עם העובד נכסין ועיובין
דף כ"ג, הכי דמי שפירות
כרי'הו כדאמרין וכו' וכו'
פי' שנתן השוכר מה
ואו נתתו בעל הבית
לגמרי וכו' דגרי' בבב"א
שנתן השוכר דבר קטן
למשכר ואין לו בחלק
שפירות השוכר:

נדבר של אוסף העיר. כדמפרש בית הכנסת והתינה וכו': שאין
כדי חלוקה. ומאן דאמר משום דכנייה הכנסת דמי דקמי דשנייה
אסורים ומאן דאמר וכו' אפי' חלוקה: אכל יש בה כדי חלוקה
דכרי הכל אסור. דכנייה ליה בחלוקה: וכמה תפיסת יד. על למדי

באותו מרחץ ליתאסר ציה האי:
אכל בבב"ר. מרביע לא חשיב תפיסת
יד ומותר בו המודר. וספריים דכתיב
ציה בבב"ר משמע נמי (ו) בבב"ר. ואית
דגרי' בבב"ר כמו בבב"ר של יולד
כדאמר בבב"ר (דף עד). שהיולד עושה
כמין ביינים של מומר ומהם עושה
קדרות והכי משמע ליה דלית ליה
דשמישחא כלום אכל כדי ליהוי ביינים
של יולד להחם לייבשם אין זו תפיסת
יד: אפי' אפי' בבב"ר. מרביע
הוי תפיסת יד ואסור בהם המודר.
והכי נמי איכא פירוש על הוי לייני:
דמקבל בטפא. עקיבלו והשוכר
לחם ממנו מס ככל שנה ושנה
דהאי לא הוי תפיסת יד כלל:
ה"ג

ולקמן מה). דדבר זה אומה העיר כגון
דכחל שאין בה דין חלוקה דכרי הכל מותר מתמיתין אמאן תרמייה: אלא אמר רב יוסף אמר זעירי מחלוקת שאין בה כדי חלוקה.
דרכן כברי דלפי' כפי' הא אין ברירה ור' אליעזר סבר דכיון שאי אפשר לחלק מן השותפין לעכב את חבריו מלהשתמש בו לעולם ולא
לכופו לחלוק ממחלה ע"מ כן קנאוה שחא גופה קנייה לגמרי לכל אחד לתשמישו בשעת משמשו בה אמרי' הוצרך הדבר
למפרע שמתחלה היתה קנייה לו לשעה זו וס"ל לר' אליעזר דנייה דעלמא אין ברירה כפי' הא יש ברירה לפי שעיקר הקנייה נתבררה
משעה ראשונה: אכל יש בה דין חלוקה דכרי הכל אסור. משום דכיון שחזר זו לחלוקה היא עומדת אי אפשר לומר שמתחלה קנאוה כולה
כל אחד לתשמישו דשמה האי' יוסף את חבריו הלכך אפי' לר' אליעזר בן יעקב אסורין. וכמה הרשב"א ז"ל דלא מיעבי' קודם חלוקה
למסורים אלא אפילו לאחר חלוקה נמי אסורין דליכא למימר כיון שחלקו הוצרך הדבר למפרע שהוא חלקו המגיעו משעה ראשונה והוא
לא נאסר אלא בחלק שכרו דל"ה הויה ליה הך ברירה כשאר ברירות דעלמא וקיי"ל דנדרווייחא אין ברירה וכו"מ מ"מ הא קיי"ל ששומאל
דלמדי (ב"ק ט). האתי' שחלקו לקוחות הן והרי זה אסור לקחה ממנו ליתא דלפילו לקחה ממנו אסוריה כדאמרין לעיל דף (ל): גבי ככרי
עליך דלע"ג דיהיב' גיהליה במתנה כל היכא דלא אפסקיה אחר אסור ומכירה הרי היא כמתנה ודמתי' (ט"ז) קונס ביתך שאני נכנס שך שאני
לוקח מה או מכרו לאחר מותר הא מכרו לו אפי' באומר קונס ביתך שאני נכנס אסור וזהו דעת הרשב"א ז"ל. אכל הרמב"ם ז"ל כתב
ב"מ מהל' נדרים (ה"ד) הוי שניהן שותפין בחל' אם יש בה דין חלוקה הרי אלו אסורים לייבשם בה עד שיחלוקו ויבשם כל א' וא' לחלקו אלא
קיי"ל על דלאחר חלוקה שרי וז"ל בטעמו ז"ל דלע"ג דקיי"ל דנדרווייחא אין ברירה אפי' אן סקדי שע"מ כן שנתתו שלא יוכל אחד מן
לחלקו על חברו בענין שחא נאסרת עליו לאחר חלוקה דל"ה (א) המודר הלא מחבירו וכן
לו מרחץ וזים הכז מושכרים בעיר. ויש לו למדי' מרחץ וזים הכז אלא שהשכיר לאחר: אם יש לו כסן תפיסת יד. למדי' אסור מודר
ליהנות מהם דכיון דיש לו למדי' בהם תפיסת יד הוי לכו דכדייה. ונגמרה מפרש הכי דמי תפיסת יד: ואם אין לו בהם תפיסת יד מותר.
דלאו מדידה מתהני אלא (מהשוכר). וכמה הרשב"א ז"ל דמי אמרי' דשאין לו כסן תפיסת יד מותר דוקא כשהוי מושכרין כבר אכל השכיר
לאחר מכן לא דלע"ג דמתן כסותו (לעיל ע"ה) לנישך שאני נכנס מת או מכרו לאחר מותר דוקא בזכירה הוא דכרי אכל שפירות על דלא איתא
דלפי' בשפירות שרי ליתוי השכיר ובי"ש מכרן אלא ודאי כל שקדם נדרו לשפירותו אין האיסור מסתלק ע"י שפירות אכל ממני' בשכירין
כבר ולפיכך כל שאין לו כסן תפיסת יד אין האיסור חל עליהם: גב' וכמה תפיסת יד אמר רב נחמן למחלה לשיש ולרביע. דכיון דבעל
המרחץ משתכר כפי' מה שמרחץ מרויח הויה ליה נדרים: אכל בבב"ר מותר. דרכן היה שבעל המרחץ משתכר בבב"ר ששפירות לרחוק שם
הוי לוקחים אותם ממנו ומש"ה קאמר שחא אין בעל המרחץ משתכר בריוח המרחץ כלל אלא שיר לעצמו אומו ריוח של ביינים [מותר] לפי
שאינו מוגן המרחץ: אפי' אמר אפי' בבב"ר אסור. דלפי' כה"ג מקרי תפיסת יד: היי דמי דשיר דמקבל בטפא. שאינו נוטל חלק
ידוע בריוח המרחץ אלא שנתן לו שכר דבר קטן לשנה וכל כה"ג אסתלק ליה בעל המרחץ ממרחצו לגמרי. ואיכא למידק אשמעינן אפי'
המשכיר בית לחבירו והקדישו דבר בו מעלה שכן להקדש ומוקמינן לה כשהקדישו משכיר דשוכר מעלה שכן להקדש ואקשינן התם דבר
אפי' מעלה שכן להקדש היי דיי' ר' אבהו קאי אלא יוכל לאסור על השוכר כיון שגוף הקרקע שלו ובי"ש שיולד לאסרה על אחריים
וכי אין לו בהם תפיסת יד אמאי שרי מרלו כדמוספיה דאין ה"ג אכר אומו המרחץ כפי' חייב אסוריה כיון שהגוף שלו כי היא דפרק
משקלי עלי' שהקדיש הבית עלמו אכל הכז כדאמר ר' אבהו מנכסיו סתם איירי ואין דעתו על מה שהשכיר. ואי קשיא לך דהא לעיל בפרק אין
בין המודר (דף מג): הויה סלקא דעתך דאין דעתו על מה שהשכיר ודחיה ליה איכא למימר דלא דמי דודאי כשאלו אסור נכסיו סתם דעתו
על כל מה שהוא נרשמו ולפיכך כיון שאין ההפקד עדיין הפקר ולא המתנה מתנה אף הם ככלל האיסור אכל מה שלא נרשמו לשעמו
בשפירות כיון דשחא מיהת לאו נרשמוהו קאי אין דעתו לאסור. ור"מ ז"ל מיכך דהיה דפרק משקלי עלי' דוקא גבי הקדש ומשום דהקדש
מפקיע מידי שעבוד אכל הכז גבי קונמות אפי' דמפקיעין מידי שעבוד כדאיתא בפי' אפי' (מכונות ט): ובפרק בתרא דמכילתין (דף טו): ה"מ
בקונס כללי כעין הקדש אכל בקונס פרטי כיון דלא דמי להקדש אלאו רבנן לשעבודיה דאידך דלא ליתא עסקה ליה כי היכי דאמר התם דלאו
רבנן לשעבודיה דבעל וכך הורה ר"מ ז"ל. ואחרים תירצו דהיה דפרק משקלי עלי' בשלל הקדש שכרו למשכיר וכיון דלא סגי' שלא
יתחייב השוכר לחם שכן להקדש נגאל' שיש להקדש יד וחכות ככל הבית כמו שהיה למשכיר ולפיכך חל הקדש על הבית וכי דיי' ציה במעילה
קאי אכל ממני' כשהקדיש שוכר למשכיר שכרו וכיון דאסתלק ליה למשכיר לגמרי לא מני' אסר וצירושלמי (אפי' ס"ד ה"ט) נמי מופליג כה"ג בין הקדש לו
שכרו ללא הקדש. וזודאי דהיה דפרק משקלי עלי' לא קשיא דהתם במשכיר בית סתם עסקין ורואיה לדבר דקמי' התם נפל חייב להעמיד
לו בית ואי בבית זה נפל אודא אלא ודאי בבית סתם עסקין ומש"ה פרישין הכי מני' דיי' ציה במעילה קאי דכיון דלא השכיר לו בית
ידוע אלא בית סתם ודאי מני' מקדיש ליה משכיר ויהיב ליה לשוכר ביתא אחרתא אכל בבית זה ודאי לא מני' משכיר מקדיש ליה דהא
אפי' דהקדש מפקיע מידי שעבוד ה"מ הקדש מונח אכל הקדש בנק הקדש על הבית לא כדעת רש"י ז"ל ושלל כדברי ר"מ ז"ל שהוא סובר שאפי' הקדש
בדק הבית מפקיע מידי שעבוד ורואיה לדבר מדאמר בפרק אפי' (מכונות ט). ובסוף מכילתין (ט). הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמסכנתי
לך לעשר שנים לכשאפונה ממך תקדוש דקדשה אלאו דוקא לכשאפונה אכל קודם לכן לא קדשה הילכך היה דפרק משקלי עלי' לא
קשיא כלל אמתמינן. ומיהו אכתי' מתימין לא יחא דהא קונמות נקדושת גיוף דמיין כדאיתא בפרק אפי' (מכונות ט): ובסוף מכילתין (ט): ואמאי
לא מפקיעין מידי שעבוד הילכך לא מפרקא ממני' אלא כהז מהנן פירוקי דכתיבנא ואני כבר כתבתי במשמתי דלפילו קונס פרטי ואפי'
הקדיש שכן שוכר מני' משכיר עליו לאסרו עליו ודחיהנא להו מרי פירוקי חלמי' ואחרים תירצו עוד דהאי מושכרים דהכז לאו מושכרים ענין שפירות
אחר

מחלוקת בשיש בה כדי חלוקה. דרכן אסרי משום דכברי אין
ברירה ולא אמרי' הוצרך הדבר כשמשמש גוף החל' המזכ'
קניו לו לתשמישו משום דכיון שיש בה דין חלוקה בשעת קנייתו לא
הוצרך שיהא רשאי זה להשתמש בחלק זה ששמה לא יבא לחלקו

ור"א סבר דלפי' כפי' הא אמרינן
ברירה לפי שמתחלה נשקטו אותה
על דעת כן קנאוה שכל עוד שלא
יחלוקו אותה היא כל גוף החל' קניו
למשמש על אחד מהם: אכל אין
בה דין חלוקה דכרי הכל מותר.
משום דכיון דאין בה דין חלוקה והדבר
ידוע שלעולם תעמוד בשותפות ושי'
רשות לכל אחד מהם להשתמש בה
כל שעה שירצה כ"ע מודו דיש ברירה
לפי שרוב קנייה זו הוצרכה מתחילה
ולא דמיא לשאר ברירות דעלמא וכמו
שפירשתי אי' בשממתי: אמר ליה
רב יוסף וזהו כיון כיון כיון שאין
בו כדי חלוקה דמי וסגן שנייה
אסורים דכרי של אוסף העיר.
ומפרש ואולי כהא מתמינן דפרקין

ולקמן מה). דדבר זה אומה העיר כגון
דכחל שאין בה דין חלוקה דכרי הכל מותר מתמיתין אמאן תרמייה: אלא אמר רב יוסף אמר זעירי מחלוקת שאין בה כדי חלוקה.
דרכן כברי דלפי' כפי' הא אין ברירה ור' אליעזר סבר דכיון שאי אפשר לחלק מן השותפין לעכב את חבריו מלהשתמש בו לעולם ולא
לכופו לחלוק ממחלה ע"מ כן קנאוה שחא גופה קנייה לגמרי לכל אחד לתשמישו בשעת משמשו בה אמרי' הוצרך הדבר
למפרע שמתחלה היתה קנייה לו לשעה זו וס"ל לר' אליעזר דנייה דעלמא אין ברירה כפי' הא יש ברירה לפי שעיקר הקנייה נתבררה
משעה ראשונה: אכל יש בה דין חלוקה דכרי הכל אסור. משום דכיון שחזר זו לחלוקה היא עומדת אי אפשר לומר שמתחלה קנאוה כולה
כל אחד לתשמישו דשמה האי' יוסף את חבריו הלכך אפי' לר' אליעזר בן יעקב אסורין. וכמה הרשב"א ז"ל דלא מיעבי' קודם חלוקה
למסורים אלא אפילו לאחר חלוקה נמי אסורין דליכא למימר כיון שחלקו הוצרך הדבר למפרע שהוא חלקו המגיעו משעה ראשונה והוא
לא נאסר אלא בחלק שכרו דל"ה הויה ליה הך ברירה כשאר ברירות דעלמא וקיי"ל דנדרווייחא אין ברירה וכו"מ מ"מ הא קיי"ל ששומאל
דלמדי (ב"ק ט). האתי' שחלקו לקוחות הן והרי זה אסור לקחה ממנו ליתא דלפילו לקחה ממנו אסוריה כדאמרין לעיל דף (ל): גבי ככרי
עליך דלע"ג דיהיב' גיהליה במתנה כל היכא דלא אפסקיה אחר אסור ומכירה הרי היא כמתנה ודמתי' (ט"ז) קונס ביתך שאני נכנס שך שאני
לוקח מה או מכרו לאחר מותר הא מכרו לו אפי' באומר קונס ביתך שאני נכנס אסור וזהו דעת הרשב"א ז"ל. אכל הרמב"ם ז"ל כתב
ב"מ מהל' נדרים (ה"ד) הוי שניהן שותפין בחל' אם יש בה דין חלוקה הרי אלו אסורים לייבשם בה עד שיחלוקו ויבשם כל א' וא' לחלקו אלא
קיי"ל על דלאחר חלוקה שרי וז"ל בטעמו ז"ל דלע"ג דקיי"ל דנדרווייחא אין ברירה אפי' אן סקדי שע"מ כן שנתתו שלא יוכל אחד מן
לחלקו על חברו בענין שחא נאסרת עליו לאחר חלוקה דל"ה (א) המודר הלא מחבירו וכן
לו מרחץ וזים הכז מושכרים בעיר. ויש לו למדי' מרחץ וזים הכז אלא שהשכיר לאחר: אם יש לו כסן תפיסת יד. למדי' אסור מודר
ליהנות מהם דכיון דיש לו למדי' בהם תפיסת יד הוי לכו דכדייה. ונגמרה מפרש הכי דמי תפיסת יד: ואם אין לו בהם תפיסת יד מותר.
דלאו מדידה מתהני אלא (מהשוכר). וכמה הרשב"א ז"ל דמי אמרי' דשאין לו כסן תפיסת יד מותר דוקא כשהוי מושכרין כבר אכל השכיר
לאחר מכן לא דלע"ג דמתן כסותו (לעיל ע"ה) לנישך שאני נכנס מת או מכרו לאחר מותר דוקא בזכירה הוא דכרי אכל שפירות על דלא איתא
דלפי' בשפירות שרי ליתוי השכיר ובי"ש מכרן אלא ודאי כל שקדם נדרו לשפירותו אין האיסור מסתלק ע"י שפירות אכל ממני' בשכירין
כבר ולפיכך כל שאין לו כסן תפיסת יד אין האיסור חל עליהם: גב' וכמה תפיסת יד אמר רב נחמן למחלה לשיש ולרביע. דכיון דבעל
המרחץ משתכר כפי' מה שמרחץ מרויח הויה ליה נדרים: אכל בבב"ר מותר. דרכן היה שבעל המרחץ משתכר בבב"ר ששפירות לרחוק שם
הוי לוקחים אותם ממנו ומש"ה קאמר שחא אין בעל המרחץ משתכר בריוח המרחץ כלל אלא שיר לעצמו אומו ריוח של ביינים [מותר] לפי
שאינו מוגן המרחץ: אפי' אמר אפי' בבב"ר אסור. דלפי' כה"ג מקרי תפיסת יד: היי דמי דשיר דמקבל בטפא. שאינו נוטל חלק
ידוע בריוח המרחץ אלא שנתן לו שכר דבר קטן לשנה וכל כה"ג אסתלק ליה בעל המרחץ ממרחצו לגמרי. ואיכא למידק אשמעינן אפי'
המשכיר בית לחבירו והקדישו דבר בו מעלה שכן להקדש ומוקמינן לה כשהקדישו משכיר דשוכר מעלה שכן להקדש ואקשינן התם דבר
אפי' מעלה שכן להקדש היי דיי' ר' אבהו קאי אלא יוכל לאסור על השוכר כיון שגוף הקרקע שלו ובי"ש שיולד לאסרה על אחריים
וכי אין לו בהם תפיסת יד אמאי שרי מרלו כדמוספיה דאין ה"ג אכר אומו המרחץ כפי' חייב אסוריה כיון שהגוף שלו כי היא דפרק
משקלי עלי' שהקדיש הבית עלמו אכל הכז כדאמר ר' אבהו מנכסיו סתם איירי ואין דעתו על מה שהשכיר. ואי קשיא לך דהא לעיל בפרק אין
בין המודר (דף מג): הויה סלקא דעתך דאין דעתו על מה שהשכיר ודחיה ליה איכא למימר דלא דמי דודאי כשאלו אסור נכסיו סתם דעתו
על כל מה שהוא נרשמו ולפיכך כיון שאין ההפקד עדיין הפקר ולא המתנה מתנה אף הם ככלל האיסור אכל מה שלא נרשמו לשעמו
בשפירות כיון דשחא מיהת לאו נרשמוהו קאי אין דעתו לאסור. ור"מ ז"ל מיכך דהיה דפרק משקלי עלי' דוקא גבי הקדש ומשום דהקדש
מפקיע מידי שעבוד אכל הכז גבי קונמות אפי' דמפקיעין מידי שעבוד כדאיתא בפי' אפי' (מכונות ט): ובפרק בתרא דמכילתין (דף טו): ה"מ
בקונס כללי כעין הקדש אכל בקונס פרטי כיון דלא דמי להקדש אלאו רבנן לשעבודיה דאידך דלא ליתא עסקה ליה כי היכי דאמר התם דלאו
רבנן לשעבודיה דבעל וכך הורה ר"מ ז"ל. ואחרים תירצו דהיה דפרק משקלי עלי' בשלל הקדש שכרו למשכיר וכיון דלא סגי' שלא
יתחייב השוכר לחם שכן להקדש נגאל' שיש להקדש יד וחכות ככל הבית כמו שהיה למשכיר ולפיכך חל הקדש על הבית וכי דיי' ציה במעילה
קאי אכל ממני' כשהקדיש שוכר למשכיר שכרו וכיון דאסתלק ליה למשכיר לגמרי לא מני' אסר וצירושלמי (אפי' ס"ד ה"ט) נמי מופליג כה"ג בין הקדש לו
שכרו ללא הקדש. וזודאי דהיה דפרק משקלי עלי' לא קשיא דהתם במשכיר בית סתם עסקין ורואיה לדבר דקמי' התם נפל חייב להעמיד
לו בית ואי בבית זה נפל אודא אלא ודאי בבית סתם עסקין ומש"ה פרישין הכי מני' דיי' ציה במעילה קאי דכיון דלא השכיר לו בית
ידוע אלא בית סתם ודאי מני' מקדיש ליה משכיר ויהיב ליה לשוכר ביתא אחרתא אכל בבית זה ודאי לא מני' משכיר מקדיש ליה דהא
אפי' דהקדש מפקיע מידי שעבוד ה"מ הקדש מונח אכל הקדש בנק הקדש על הבית לא כדעת רש"י ז"ל ושלל כדברי ר"מ ז"ל שהוא סובר שאפי' הקדש
בדק הבית מפקיע מידי שעבוד ורואיה לדבר מדאמר בפרק אפי' (מכונות ט). ובסוף מכילתין (ט). הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמסכנתי
לך לעשר שנים לכשאפונה ממך תקדוש דקדשה אלאו דוקא לכשאפונה אכל קודם לכן לא קדשה הילכך היה דפרק משקלי עלי' לא
קשיא כלל אמתמינן. ומיהו אכתי' מתימין לא יחא דהא קונמות נקדושת גיוף דמיין כדאיתא בפרק אפי' (מכונות ט): ובסוף מכילתין (ט): ואמאי
לא מפקיעין מידי שעבוד הילכך לא מפרקא ממני' אלא כהז מהנן פירוקי דכתיבנא ואני כבר כתבתי במשמתי דלפילו קונס פרטי ואפי'
הקדיש שכן שוכר מני' משכיר עליו לאסרו עליו ודחיהנא להו מרי פירוקי חלמי' ואחרים תירצו עוד דהאי מושכרים דהכז לאו מושכרים ענין שפירות
אחר

א ד מ"י פ"ז מחלוקת
נדרים הלכה ד סתם
לאין רבנן שושי"ד י"ד
סימן רכו סוף פ"ה:
ח ב מ"י פ"ז מחלוקת
נדרים הלכה י"ד סתם
לאין רבנן שושי"ד י"ד
ר"ה סוף י"ד:

תוספות

מחלוקת בשיש בו כדי
חלוקה. דלא
מתני' מחלוקת שיש לו לוקח
את חבירו לחלק לך
לא קטוה רבנן אכל
אין בה דין חלוקה שאין
יכול לוקח את חבירו
קונס רבנן: אמר רב
הוא אפ"ה ברי' אפי' י'
כן יע"ה. וקשה דכפרת
תחלו ל' פסקין כרי'
ארבעה דלמדי' דנדרווייחא
אין ברירה דכיון דיש
ברירה והלא דנדרווייחא הוא
ומפרש ר"מ דהא דפסקין
כרי' אלעזר בן יעקב
לאו טעמ' דיש ברירה
אלא משום דהיי' מותר
במכירה ואלא וכו' וכו'
זהו א"ת זו מדרשת הרב
לא נאסרו וכו' אפי' אפי'
זהו א"ת אסור עומם
דבריהם אסורין לייבשם
לחל' ואלסן מן השוק שאפי'
מותר לייבשם דיי' מותר
ור"י פי' דפסקין שרי
משמע דיש ברירה וכו' וכו'
דף ק"ה: לא פסקין אפי'
אפשר ליה מתי' דלמדי'
דכיון דיש ברירה הלכך
שותפין נדרים רבנן הנה
מותרין לחל' ואלסן זה
השוק מודר מלמדי' מחבירו
אסור לייבשם דיי' מותר אסור
דלשמתן סתמא דפרקין
לעיל דיי' מותר אסור:
כדאיתא אפי' וירבית:
ששהשכיר מקבל שליש
הריוח ואין לשוכר כ"ה ב'
חלקים דנרשמו הוא מקבל
ואסור: אפי' בבב"ר.
פירוש נחמות מותר: אמר
אפי' אפי' בבב"ר אסור.
הן הירבא. בבב"א.
דכפרת בבב"א. פירוש
שקבל השוכר מן המשכיר
כך וכן לשנה ואיתא
ספריים דנרשמו אפילו בבב"ר
פירוש קרקע היולד כמין
על הגוף של יולד וכו' דף
ע"ה. וירבית לייבשם נחמן
ואם נרשמו להשכיר לייבש
בין של משכיר פלוגתו
נחמן הויה תפיסת יד: